κωδ.: Στέφανος (όσιος) ο εκ του Ζεύγματος 829 422

« Εις την Θ΄ του Δεκεμβρίου. — Συναξαριστής

Μνήμη του Οσίου Πατρός ημών Στεφάνου του — Νικοδήμου

Νεοφανούς, του εν τω Αγίω Αθίσσα κειμένου. — Αγιορείτου

Εξήλλαξες γης τον Στέφανον και βίον, — Βενετία

Στέφει σε δόξης εστεφάνωσας Λόγε. — 1819

Ούτος ο νεοφανής ανήρ ήτον κατά τους χρόνους Θε- — σ. 346.
οφίλου του εικονομάχου εν έτει ωκθ΄ γέννημα και θρέμμα
υπάρχων της Κωνσταντινουπόλεως, οι δε γονείς του ωνο-
μάζοντο Ζαχαρίας και Θεοφανώ, φημιζόμενοι μεν κα-
τά αρετήν και σύνεσιν κατοικούντες δε εις την τοπο-
θεσίαν του εν Κωνσταντινουπόλει καλουμένου Ζεύγματος,
όχι μακράν από την Εκκλησίαν του Αγ. Πρωτομάρ-
τυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου. Τούτον τον Άγιον, όταν
είχεν εγκαστρωμένον η μήτηρ του, απείχετο και δεν έτρωγε παχιά
φαγητά (όποιον μάλιστα είναι το κρέας) αλλά αρκείτο εις μόνον το
ψωμί και νερόν και εις λάχανα, έως όπου εγέννησεν αυτόν. Όταν δε
εγεννήθη ο Άγιος, ω του θαύματος! εφάνη εις τα στήθη του ένας
σταυρός φωτοειδής και υπέρλαμπρος. Τούτο δε ήτον ένα σημείον με-
γαλώτατον της σταυρώσεως και απροσπαθείας, οπού έμελλε να έχη
ο Άγιος εις τα του Κόσμου πράγματα. Επειδή δε ετυλίχθη εις
τα βρεφικά σπάργανα, ήτον ανάγκη και να βυζάνη κατά
τους νόμους της φύσεως. Ο Άγιος όμως ούτος, ανώτερος εφάνη
των νόμων της φύσεως. Επειδή όταν η μήτηρ του έβρω-

Στέφανος (ὅσιος) ὁ ἐκ τοῦ Ζεύγματος.

γι φαγητὸν περισσότερον ϗ ἐχόρταινεν, τότε αὐτὸς οὐδὲ νὰ ἐγγίσῃ ἤθελεν εἰς τὸ βυζὶ της. Πολλαῖς φοραῖς δὲ ἔμενεν ἀβύζαστος ἕως δύω, ἢ ϗ τρεῖς ἡμέρας, ἀνίσως ἠκολούθει χορτασμὸ εἰς τὴν μητέρα του. Κ' λοιπὸν ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐγκρατεύεται ἡ μήτηρ, διὰ νὰ θρέψῃ τὸν τοιοῦτον χαριτωμένον υἱόν της. Ὅθεν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἐθαύμαζεν ὁμοῦ ϗ θάμβος ἐκυρίευε τοὺς φίλους ϗ συγγενεῖς τοῦ παιδίου.

Εἶτα βαπτίζεται ὁ Ἅγιος, λύεται ἀπὸ τὰ βρεφικὰ σπάργανα. Ἀποκόπτει τὸ γάλα ϗ κατ' ὀλίγον αὐξάνει, ϗ πέμπεται εἰς παιδαγωγὸν διὰ νὰ μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα. Τὰ ὁποῖα προθύμως ἐμάνθανε, ϗ ἦτον εἰς τοὺς γονεῖς του ὑποτασσόμενος. Ὅταν δὲ ὁ δυσσεβὴς Θεόφιλος ἀπέθανε, παρευθὺς ἀνεβιβάσθη μὲ θείαν ψῆφον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἅγιος Μεθόδιος. Τότε λοιπὸν ϗ ὁ τίμιος Ζαχαρίας ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου τούτου Στεφάνου, ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος, ϗ ἐσυναριθμήθη εἰς τὸν κλῆρον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ϗ ὁ υἱός του οὗτος θεῖος Στέφανος, ἐκουρεύθη τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, ϗ ἔγινε ϗ αὐτὸς τῆς Ἐκκλησίας κληρικός: ἤτοι Ἀναγνώστης. Κ' ὅσον συνεχῶς ὁ πατήρ του ἐσύγαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τόσον συνεχῶς τὸν ἠκολούθει ϗ ὁ θεῖος Στέφανος. Κατὰ δὲ τὸν δέκατον ὄγδοον χρόνον τοῦ Ἁγίου, ἀποθνήσκει ὁ πατήρ του Ζαχαρίας. Ὅθεν ἀδείας τυχὼν ὁ ὅσιος Στέφανος, ἔκλεισε τὸν ἑαυτόν του μέσα εἰς τὸν εὐκτήριον οἶκον τοῦ Ἁγίου Κορυφαίου Πέτρου, ϗ ἐκεῖ μυ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

κιν πάντοτε, ἐπροσεύχετο, ἀρκούμενος εἰς μόνην τὴν τροφὴν τῶν λαχάνων.

Εἰς καιρὸν λοιπὸν ὁποῦ ἔτζι ἐπροσεύχετο ὁ Ὅσιος, φαίνεται μίαν νύκτα εἰς αὐτὸν Πέτρος ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, καὶ τοῦ λέγει. Εἰρήνη σοι τέκνον. καλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρχὴ τῆς προθυμίας σου. ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐνδυναμώσῃ. Ἔπειτα μετὰ τρεῖς χρόνους φαίνεται εἰς αὐτὸν καὶ ὁ θεῖος ἱερομάρτυς Ἀντίπας, καὶ λέγει του εἰρήνη σοι τέκνον. Ὕπαγε μοι, καὶ δὲν θέλω σὲ ἐγκαταλείψει. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του εἰς περισσοτέραν προσευχὴν καὶ νηστείαν ὁ Ἅγιος, τρώγωντας μίαν φορὰν, ἢ δύω τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ συνειθισμένον του φαγητόν. τὸ ὁποῖον ἦτον κραμβολάχανον χωρὶς ἅλας. Μὲ τοιοῦτον τρόπον καθαρίσας τὸν ἑαυτόν του ὁ ἀοίδιμος, ἠξιώθη τῆς χειροτονίας τοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ ὕστερα ἐνεργοῦσε θαύματα.

Κατὰ δὲ τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλέως Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, τὸν δὲ τεσσαρακοστὸν τῆς τοῦ Ἁγίου ἡλικίας: ἤτοι ἐν ἔτει ωοθ΄. ἔγινε σεισμὸς μεγάλος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσχίσθη εἰς κάθε μέρος ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα. Ὅθεν εὔγηκεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς ἕνα λάκκον παρόμοιον μὲ τάφον. Κι ἐκεῖ ἔμεινε δώδεκα χρόνους, σανίδα ἔχων ὑποκάτω του, ἐστρωμένην μὲ σάκκον τρίχινον, καὶ ἐπάνω εἰς ταύτην κοιμώμενος. Ὅθεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν τοῦ τόπου, ἐφθάρησαν καὶ ἔπεσον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενείων του. Κι τὰ δόντια του ἀχάμνισαν, καὶ σχεδὸν ὅλον τὸ σῶμα του ἔγινε παράλυτον. Ἀναγκασθεὶς λοιπὸν

(1) Ἐκ τούτου τοῦ λόγου φαίνεται, ὅτι ἐν τῷ εὐκτηρίῳ οἴκῳ τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα ἠγωνίζετο τότε ὁ Ἅγιος. Ὡς τοῦτο καὶ παρακάτω δηλοῦται. Κι ὄχι ἐν τῷ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Στέφανος (Ὅσιος) ὁ ἐκ τοῦ Σεισματος

εὕρηκεν ἀπὸ τὸν γάμον ὅλα νενεκρωμένα. Ἔπειτα ἐνδυ-
θεὶς τὸ θεῖον καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἔδειξε μεγαλητέραν
καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄσκησιν. Ὅταν γὰρ ἐλειτούργει εἰς μόνας τὰς
Δεσποτικὰς ἑορτάς, ἔπαιρνε μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας
ἕνα ξηρὸν σιτίον, καὶ τὸ στόμα του ἔπλυνε μὲ ὀλίγον νερόν, καὶ μὲ
αὐτὰ μόνα ἠρκεῖτο ὁ τρισμακάριστος. Μὲ τοιούτους ἐπιπόνους
καὶ τραχεῖς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, διεπέρασεν ὁ Οὐρανοπολί-
της οὗτος Πατὴρ ἡμῶν Στέφανος, χρόνους ὁλοκλήρους πενήντα
πέντε. Κατὰ δὲ τὸν ἑβδομηκοστὸν τρίτον χρόνον ὅλης του τῆς
ζωῆς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νεκρώσεως, παρέθετο τὴν ψυχήν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

«Ὁ Ἅγιος Μάρκος Σωσίθεος ξίφει τελειοῦται.
Σωσίθεον σωθεῖσιν ἐγγράφει λόγος,
Ὑπὲρ Θεοῦ σφάγεντα ἐκτετμημένον.
Ὁ Ἅγιος Μάρκος Λαρσῆς ὁ Πέρσης ξίφει τελειοῦται»